

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἡμέρῃ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἑτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέγραψεν τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΜΕΤΕΦΩΤΗΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

ΚΑΙΡΟΝ, 3 Μαΐου.—Ὁ διοικῶν τὸ κατὰ πῶν ἐπαναστα-
τῶν τοῦ Σουδᾶν σῶμα στρατηγὸς Χίς ἀναγγέλλει ὅτι συ-
νάψας μάχην τὴν 29 Ἀπριλίου πρὸς πεντακισχιλίους ἐπα-
ναστάτας μεγίστας ἐπὶ νίκησεν αὐτοῖς ζημίαις. 500 εἰσὶν ἐξ
αὐτῶν οἱ φανευθέντες, ἐν οἷς καὶ ὁ γενικὸς τοποτηρητὴς τοῦ
Μαχδᾶ, πάνπολλοι δὲ οἱ πληρωθέντες. Τὰ ὑπὸ τὸν στρατη-
γὸν Χίς στρατεύματα ἀσημάντους ὑπέστησαν ἀπωλείας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχ. ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀσλάνης
ὑποπτεύθη ὡς ἔνοχοι ἐπιστολῆν, ἦτο τοιαύτη, ἐννοεῖται
ὅτι ὁ ὑπερέτης Χανιώτης ἦτο μιλημένος ἀπὸ τὴν Κυρίαν
καὶ ὑπεκρίθη ἀφοσίωσιν ὅπως τελῆ εὐκολώτερον τὸ ἔργον
τῆς ἀπάτης. Ὅ,τι καταθέτει ἡ σύζυγος εἶνε, ὅτι μίαν φορὰν
ὑπαγόρευσε τὸν Χανιώτην νὰ γράψῃ γράμμα πρὸς τὴν μη-
τέρα της διότι αὐτὴ δὲν ἤξευρε νὰ γράψῃ. Ἐκ τῶν συλλη-
φθεισῶν ὅμως ἐπιστολῶν κατεφαίνετο ὅτι ὅλη ἡ ἀλληλο-
γραφία τῆς συζύγου καὶ τοῦ Βοσπορείου ἐραστοῦ ἐγίνετο
ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γεωργίου Χανιώτου.

Αἱ σχέσεις τῶν δύο συζύγων βεβαίως δὲν ἦσαν ἐξαιρετοί.
Ἡ σταγὼν τοῦ δηλητηρίου εἶχεν ἐγχυθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ
Ἀσλάνη, πολὺ πρὶν ἢ Ἀθηνᾶ μετὰ τῆς μητρὸς της ἀποφα-
σίσειον νὰ ἔλθουν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐδῶ. Τὴν διάστα-
σίν των ἐνεκα τοῦ σφουγαρισματος σᾶς τὴν εἶπομεν ἤδη.
Συμπληρῶντες τὰ προηγούμενα σᾶς λέγομεν ὅτι τότε ὁ
Ἀσλάνης συγχισθεὶς τρῶς πολὺ, ἀπέσπασε τὴν κόρην ἀπὸ
τὴν μητέρα—ἡ μήτηρ ἐν ὄλω τὸ δράματι φαίνεται παιζου-
σα πρόσωπον θηλυκοῦ Ἰάγου—καὶ ἐνωκίασεν οἰκίαν εἰς
Νεοχώριον, χωρίον ἐπίσης ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς γραμμῆς τοῦ

Βοσπόρου, μείνας οὕτω περίπου τρεῖς μῆνας, τε ὁ συγγενεὶς
τῆς συζύγου ἐκ πατρὸς, ὅστις ἐλησμονήσαμεν νὰ σᾶς εἶπω-
μεν ὅτι ἦτο αὐστριακῆς καταγωγῆς, ἀξιωματικὸς τοῦ τουργι-
κοῦ ναυτικοῦ, κυβερνῶν μάλιστα τὸ περίφημον Ἰκεδδία
πρὸ τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως, ἀνθρώπος εὐπορος καὶ ἐκ
τῶν διακεκριμένων πλοιαρχῶν, ἀποθανὼν ἐν Τεργέστη ἐξ
ἀποπληξίας, ἐντὸς τοῦ πλοίου, καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τραβήξας
ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς Ἀθηνᾶς, κατ' οὐδένα τρόπον ἐνόου-
σαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ χωρίον Στένης ἵνα μεταβῇ εἰς Αὐ-
στρίαν, ὅπως ἤθελεν ὁ σύζυγός της, ὥστε βλέπετε ὅτι εἶνε
κληρονομικὴ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν ἡ μονομανία τῆς στενῆς ἢ
Στένης πατρίδος, ὅτε λοιπὸν συγγενεῖς τὸν ἐπεισαν νὰ ἐ-
παναφέρῃ ἐκ Νεοχωρίου τὴν σύζυγον παρὰ τῇ μητρὶ καὶ
γίνουσι πάλιν ὅλοι ἕνα.

Μετὰ τοῦτο ἀνεχώρησεν ὁ Ἀσλάνης ἐκ Κωνσταντινουπό-
λεως ἐλθὼν ἐνταῦθα, καὶ προτοῦ φύγῃ εἶπεν εἰς τοὺς δι-
κούς του ὅτι μπορεῖ νὰ τοὺς γράψῃ νὰ ἔλθουν καὶ ἐκεῖναι
εἰς Ἀθῆνας νὰ ἀποκατασταθῶν. Καὶ τότε νὰ ἐβλέπατε
τὴν καταγίγδα τῆς τε συζύγου καὶ τῆς πενθερᾶς, νὰ τρα-
βοῦν ἀμφοτέραι τὰ μαλλιά των, γιὰ ἄλλη πάλι συμφορὰ
πολὺ μεγαλειότερη, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδωκε ὁ Ἀσλάνης, κα-
λὲ τοῦ μποροῦμε ἔμεις ν' ἀφήσουμε τὸ χωρὶν, νὰ πάμε
στὴν Ἀθῆνα, σὲ ξένο τόπον, κτλ. Ὁ κακομοῖρος ὁ Ἀσλάνης
τὰς ἐπαρηγόρησεν εἰπὼν, ἃς εἶναι, αὐτὸ ὅα τὸ σκεφθοῦμε.—
Καὶ βέβαια· πρέπει νὰ τὸ σκεφθοῦμε καὶ νὰ τὸ καλοσκε-
φθοῦμε.

Παρατηρητέον ὅτι τὸν πρῶτον αὐτὸν ἐραστὴν, τὸν κα-
πνοπῶλην, ἐγνώριζεν ἤδη ὁ Ἀσλάνης, ἀλλὰ δὲν εἶχε κανέ-
να λόγον νὰ ὑποπτευθῇ, διότι οὔτε πατοῦσε σὺ σπῆτι,
ἐνόσω αὐτὸς εὐρίσκατο ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὅ,τι δυση-
ρέσκει τὸν Ἀσλάνην ἦτο ἡ βιομηχανία ἣν ἐξήσκει ἡ πεν-
θερὰ, βιομηχανία ἐνασκουμένη εἰς τὰ πλείωτερα τοῦ Βο-
σπόρου χωρία, τὰ ἐλληνικὸν ἔχοντα πληθυσμὸν, ἥτοι νὰ
κατασκευάζουν τὰ λεγόμενα καλεμκεριά, τὰ ὁποῖα βάφουν,
ζωγραφίζουσι, πλένουν μόναι των εἰς τὴν ὕχθην τοῦ ρεύμα-
τος, σιδερόνουν, διπλώνουν καὶ ἐπειτα τὰ πωλοῦν. Ἐνεκα
τῆς βιομηχανίας αὐτῆς ἡ μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς διετῆρει πολ-
λὰς σχέσεις μετὰ πλοιαρχῶν, συγγότατα ἐπισκεπτομένων
τὸ σχεδὸν ναυτικὸν χωρίον τῆς Στένης. Τοῦτους μπεινοβγαί-
νοντας εἰς τὸ σπῆτι πρὸς ἀγορὰν καλεμκεριῶν ἢ τὴν πεν-
θερὰν του πηγαίνουσαν εἰς αὐτοὺς δὲν ἐβλέπε με καλὸ μά-
τι ὁ Ἀσλάνης. Εἰς δὲ λόγος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐγκαταστα-

σεως αὐτοῦ ἦν καὶ οὗτος. Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ Ἀσλάνης, διότι ἡ βιομηχανία αὐτῆ διδίδε ἀκριβῶς τὸν ἐλευθερία ζῶντα χαρακτῆρα εἰς τὸν γυναικεῖον πληθυσμὸν τοῦ Βοσπόρου, ἐπιδηιόμενον κερδοσκοπικῶς εἰς τὸ ἐπιτήδευμα αὐτὸ, ὅπερ πλὴν τοῦ ἐμπορικοῦ του μέρους ἔχει ἐπίσης πολλὰν τὴν ποίησιν. Ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ Βοσπόρου τὴν ζεύρουσιν αὐτὴν τὴν τέχνην· εἶναι ὡς νὰ ποῦμε αἱ καθ' αὐτὸ ἐργάτιδες· αἱ δὲ γράφαι πράττει εἶναι αἱ ἔμποροι. Συχνότατα βλέπει τις αὐτὸ τὸ θέαμα, ἀποσπασμάτων δροσερῶν νομῶν με ἀποκεκαλυμμένας τὰς κνήμας, καὶ συμμαζευμένην εἰς κόμβον ἢ συμπεπιεσμένην μεταξύ τῶν σκελῶν τὴν ἐσθῆτα, ξεμανιτικῶς ὄλας με τοὺς λευκοὺς ἐκείνους διαβρόχους βραχιόνας, ἐφ' ὧν αἱ ἠλικαὶ ἀκτίνες προσπίπτουσαι γεννώσι τὴν πλέον στίλβουσαν ἐρεκτικὴν σάρκα, σκυμμένα ὄλα· ἐκεῖ εἰς τὸ ρεῦμα νὰ πλένουν τὰ ἀπὸ μίαν περσμέναν βαφὴν καλεμκεριά, τὰ ὅποια ἐπειτα δένουσαι τὸ ἐν μετὸ ἄλλο εἰς μακρὰν ἀραχνόλεπτον καὶ διαφανῆ ἄλυσιν κρατοῦσι δυὸ ἐκ τῶν δύο ἀκρων πρὸς τὸν ἥλιον διὰ νὰ στεγνώσῃ κυματιζούσα καὶ ἀερίζουμένη πολυχρῶμος, πολυκινήσι καὶ πόρρωθεν ὡς μία διεθνῆ σημαία ἐμφανίζουμένη. Ἐντεῦθεν γεννῶνται σχέσεις κοριτσιῶν καὶ πρατριῶν, αἵτινες τρέχουν εἰς τὸ Παζάρι καὶ τὰ ἐκθέτουν εἰς πώλησιν ἢ εἰς μπόηους ἐγκλειούσαι γυρνοὺν τὰ τούρικα σπήτσια καὶ τὰ μεταπολίονα. Αἱ πράττει αὐταί, ὡς ἡ γνωστὴ εἰς ὠραιότατον τύπον μορφομένη πράττει ἐν τῇ Κυρῆ Φροσύνη τοῦ Βερναρδάκη, πολλακις ἐκτελοῦσι χρέη προξενήτρας, πολλακις καὶ χρέη προαγωγῶν.

Τὸ ἐπάγγελμα βλέπετε εἶναι ἐπικίνδυνον καὶ ὁ Ἀσλάνης εἶχε πολὺ δίκαιον ἐπιζητῶν νὰ φέρῃ διαζύγιον μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς πενθερᾶς του, ἥτις ὁμοίως ἦτο προσκεκολλημένη εἰς τὰ καλεμκεριά τῆς ὡς φῦκος ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Ἐνθυμεῖσθε πῶς ἤρχισεν νὰ συλλαμβάνῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μαύρου τῆς Βενετίας Ὁθέλλου ἡ ἔχιδνα Ἰποψία. Τὴν ἐγονιμοποίησεν ὁ Ἰάγος, ὠθήσας τὸν Κάσιον νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς Δεσδεμῆνας παρὰ τοῦ στρατηγοῦ συζύγου τῆς τὸν ἀπολεσθέντα βαθμὸν του.

Εἰς τὸν Ἀσλάνην μὲς ὡς Ἰάγος, ἀλλ' εὐεργετικὸς καὶ ἐντιμὸς Ἰάγος—καθόσον ἡ Ἀθηνᾶ κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ Δεσδεμῆνα—ἐχρητίμευσεν εἰς θεῖος τῆς συζύγου του, Παναγῆς ὀνόματι, ἀεργος, τὸν ὅποιον διαρκῶς ἐφιλοξένοι τὸ σπήτι τοῦ κ. Ἀσλάνη. Καὶ ὁ θεῖος αὐτῆς ἐγένετο συχνὰ ἀφορμὴ διενέξεων ἐν τῇ οἰκίᾳ, πρᾶγμα φυσικώτατον, ἀμα ἀναλογισθῆτε ὅτι οὐδὲν ἔργον εἶχε καὶ ὅτι ἠναγκάζετο διὰ νὰ πληρῶνῃ ὀπωσθήποτε τὸ ψωμί ποῦ ἔτρωγε νὰ κάμνῃ ἔργα οἰκιακᾶ, ὑπερετῶν οὕτως εἶπειν, ἀλλὰ καὶ πάντοτε μόνων θεῖος, καὶ ἐν τῇ ἀναμίζει αὐτῆ τῶν δύο χαρακτῆρων παρεμβαιῶν ἐνίοτε δυσαρῆτως, καὶ τώρα με τὸν γαμβρὸν μὴ εὐρισκόμενος εἰς πολὺ καλὰς σχέσεις, τώρα δὲ μετ' αὐτὴν ἀδελφῶν του, τὴν μητέρα δηλαδὴ τῆς Ἀθηνᾶς.

Δὲν γνωρίζομεν τί ἦτο αὐτὸς ὁ Παναγῆς, μπορεῖ νὰ εἶχεν ὄλα τὰ ἐλαττώματα τὰ ὅποια καθιστῶσι τοιοῦτους παραπληρωματικούς· βάρη τῶν σπητιῶν, φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς τιμῆς μετ' οὐδενὸς ἐσυνθηκολόγει καὶ ὅτι ἤρχετο ἀκριβῶς, προκειμένου περὶ τούτου, εἰς ρῆξιν μετ' αὐτὸν γαμβρῶν, ἐνόμισεν ὅτι ὅλα εἶχε βάρεις εἰς τὴν ψυχὴν του ἐὰν δὲν ἀνωρθοῦτο ἐν τῇ ἀποσυνθέσει ἐκείνῃ τῆς συζυγικῆς πίστεως εἰς φρουρὸν τῆς τιμῆς τοῦ Ἀσλάνη, προα-

γόμενος πολλακις εἰς ἐλεγχον βαρὸν καὶ πικρὸν, καὶ διὰ τούτου ἀποβὰς ἀνυπόφορος ἐλεγκτῆς καὶ εἰς τὴν κόρην καὶ εἰς τὴν μητέρα.

Οὗτος ὁ Παναγῆς—ὁ τίμιος χαρακτῆρ, ὁ διὰ τὴν κοινω- νικὴν ἀτυχίαν του δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ κυριώ- τερον ὄργανον τῆς προδοσίας καὶ τῆς ἀτιμίας, ἀφοῦ διὰ νὰ ζήσῃ ἦτο εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀδελφῆς του, τῆς προδοτικῆς καὶ προαγωγῆς μητρός τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὅμως ἐπροτίμησε ν' ἀγωνισθῆ ὑπὲρ τοῦ ξένου, ὅστις καὶ πολλακις βεβαίως θὰ τὸν ἐπίκρανε, διότι ἦτο ἡ τιμὴ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ν' ἀνα- λάβῃ αὐτὸς τὸν ἀγῶνα, ὃν ἐκεῖνος ἀπὸν ἐγκατέλειπεν ἀνυ- περάσπιστον—οὗτος ὁ Παναγῆς ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀσλάνην ἐπιστολὴν, ἐν ἣ τὸν παρεκάλει νὰ ἐπανέλθῃ ὀγλίγωρα, διότι δὲν τοῦ ἄρῆσει τὸ πῆγαινε καὶ ἔλα τοῦ καπνοπώλου.

Γνωρίζετε πῶς ἀνάπτουν αἱ φοβεραὶ τορπίλαι αἱ σηκώ- νουσαι βουὰ ἀπὸ κύματα καὶ δυνάμεναι νὰ θάψωσιν εἰς τὸν κυματοστρόβιλον ἐκείνον βουὰ ἀπὸ θωρακωτά. Ἐν μικρῷ παι- δάκι ἄρκει νὰ πιέσῃ ἕνα μικρὸ κουμβί καί... ὁ ἠλεκτρι- σμὸς δουλεύει.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἀσλάνη—κάθε καρδίᾳ ἀνθρώπου εἶνε θάλασσα—ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνῃ τοῦ Παναγῆ ἦτο τὸ ὑπὸ μι- κροῦ παιδίου πιεζόμενον κουμβί. Ἡ καταιγὶς ἤρχισεν, διὰ νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ. Αἱ περιοδικαὶ ἐνίοτε γαλίαι ἦσαν μόνον προσωπεῖα. Ἡ καταιγὶς ἠγέρθη, ἀχόρταγον θηρίον διψῶν νὰ πέσῃ εἰς τὸ ἀχανές του οὐγγος θύματα πρὸς βρῶσιν ἢ πόσιν, ἐνῶ συγχρόνως καταβίβρωσκε τὴν ἰδίαν περιο- χὴν ὅπου ἐνεφώλευε. Ἡ καταιγὶς ἤρχισεν, ἐδόλευεν, ἐφού- σκωνεν, ἐμαίνετο, ἠσύχαζε, παρεφρόνει, ἐμέθυε, κατεβάλ- λετο, ἐζάλιζετο, ὑπνωττεν ἀκόμη, ἐξύπνα, ὠνειρεύετο, εἶχε παρακρούσεις, ἐφιέλτας, καὶ τί δὲν εἶχεν, ἕως ὅτου ἐπερι- μενε νὰ ξεσπάσῃ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ ἀκόμη!

Ἡ δὲ διότι θὰ τοῦ ἐφυγε τοῦ Παναγῆ ἐν ὄρα δεινῆς συ- κρούσεως πρὸς ἀδελφὴν καὶ ἀνεψιᾶν, ὅτι αὐτὸς ἔγραψε τοῦ Γιάννη νὰ καταλάβουν μιὰ φορὰ ἐκείναι ἡ δὲ διότι ἡ Δαλιδὰ μήτηρ καὶ ἡ κόρη τῆς μητρός τῆς Ἀθηνᾶ ὑπωπευθῆσαν μήπως ἐκάμε τέτοιαν ἀνοησίαν ὁ Παναγῆς, ἀμέσως μετ' ἐ- κείνῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ λαμβάνει ὁ Ἀσλάνης ἐπιστολὴν τῆς μητρός, καὶ τῆς συζύγου, ἐν ἣ τοῦ ἀνήγγελλον ὅτι τὸν Παναγῆ τὸν ἐδῶξαν ἀπὸ τὸ σπήτι, εἶχε καταντήσει πιά ἀνυπόφορος καὶ ὅτι ἀν τύχῃ καὶ γράψῃ τίποτε νὰ μὴ πι- στεύσῃ, διότι ἦτο πῦρ καὶ μανία ἐναντίον των διὰ τὸ διώ- ζιμο.

Καὶ ὅχι μόνον τὸν ἐδῶξαν τὸν μυσιστορικὸν αὐτὸν χα- ρακτῆρα Παναγῆ, μεταβληθέντα φαίνεται εἰς δύστροπον καὶ ἄγριον εὐνοῦχον καὶ ἀπειλοῦντα ἴσως νὰ τὰς κάμῃ ἄνω κάτω μετ' αὐτὸν καπνοπώλῃν ποῦ ἔμπαζαν μετ' αὐτὸ σπήτι, ἀλλὰ καὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν φυλακίσουν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, διότι εἶχον τὰ μέσα τῆς πρεσβείας, τοῦ κ. Ἀσλά- νη ἀπολαύοντος πολλῆς ὑπολήψεως παρὰ τῷ κ. Κουντου- ριώτῃ.

Ὁ κ. Ἀσλάνης ἐὰν δὲν εὐρέθη ἐν μέσῳ δύο πυρῶν, εὐ- ρέθη ὁμοίως ἐν μέσῳ δύο ἐπιστολῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Σαίξ- σπηρ θὰ ἐλεγεν ὅτι ἦσαν σχοινί, φωτιά, μαχαίρη ἢ φαρμάκι, ἢ ποταμὸς καὶ πνίξιμον. Ἡ μία τοῦ ἐπιθύριζεν ὡς ὄφρις εἰς τὴν καρδίαν· ἀπατάσαι! ἡ ἄλλη τοῦ ἐμελωθεῖ γλυκὰ, ἀ-

παλά: ἠσύχαζε! Ὁ δυστυχῆς Ἀσλάνης ἦτο ἀληθῆς Ὁ- θεῖλος συλλογιζόμενος καθ' ἑαυτόν: «Μὰ τὸν Θεὸν πιστεύω πῶς εἶνε ἡ γυναῖκα μου πιστὴ, καὶ πῶς δὲν εἶνε».

Ἐπὶ τῆλους ἐπέταξεν εἰς αὐτὰς νὰ ἔλθουν εἰς Ἀθῆνας, ἀν καὶ ἐκείναι ἤθελον νὰ πάγῃ νὰ τὰς πάρῃ. Ὁ Ἀσλάνης θὰ πῆγαινε, ἀλλ' ἡ καρδία του ἀνθίστατο ὑπερτον ἀπὸ αὐτὴν τὴν πληγὴν τὴν ὅποιαν τοῦ ἦνοιξεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Παναγῆ. Νὰ ταξιδεύσῃ διὰ νὰ παραλάβῃ καὶ φέρῃ εἰς Ἀθῆνας γυναῖκα περὶ ἣς συνέλαβεν ὑπονοίας, τοῦτο ἦτο παρὰ πολὺ διὰ τὴν ὑπομονὴν του. Ἐὰν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἀτιμίας, βεβαίως θὰ τὰς ἄφινε νὰ ρωπῶσι τὸν οἶνον τῆς ἀτιμίας ἐκεῖ εἰς τὸ χωρίον των, τὴν Στένην, ἀλλὰ μὴ ὦν βέβαιος, διότι περὶ τοῦ ἀλλοπροσάλλου χαρακτῆρος τοῦ Παναγῆ δὲν εἶχε συλλάβῃ σταθερὰν πεποιθῆσιν, ἐτήρησεν οὐδετερότητα, σκεπθεὶς: ἀν θέλουν νὰ ἔλθουν ἂς ἔλθουν ἐγὼ βεβαίως· δὲν πηγαίνω νὰ τῆς πάρω. Ἐεῖναι τὸν ἐβία- ζον' ἡ Ἀθηνᾶ, ἔγραφον, εἶνε ἔς το μῆνᾶ τῆς, ἕως ὅτου ἀπε- τᾶθῃ πάλιν εἰς τὴν πρεσβείαν διὰ νὰ παρᾶσῃ εἰς τὴν οἰ- κογένειάν του ἀνευ ἀνδρὸς οὐσαν ὄλας τὰς δυνατὰς εὐκο- λίας διὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὁ τοκετὸς ἔγινε, τοκετὸς τίμιος, περὶ οὗ δὲν ἦτο δυνα- τὸν νὰ ὑπάρχῃ κάμμια ἀμφιβολία. Ἐγεννήθη ὠραιὸν κορά- σιον. Ὅποτε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρχισεν ἡ φαγοῦρα κόρης καὶ μητρός, ἰδίως ὁμοίως τῆς τελευταίας διεστραμμένης, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ τί θὰ κάμουν εἰς τὰς Ἀθῆνας, δὲν γνωρίζουν κανένα, κάνει ζέστη, δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἐξῶ, ἡ καὶ μὲν ἡ Στένη, δὲν στενο- χωρεῖται κανεὶς διόλου, οὐφ ἐδῶ, καλὲ, τί τόπος εἶνε αὐτός! Καὶ ἐξήκολούθει μινυρίζουσα ἡ θρηνηδία τῆς μητρός καὶ ἀντηχοῦσε κελადοῦν τὸ παράπονον τῆς κόρης, καὶ ἐψῆνετο ζηροτηγανίζόμενος ὁ ἔχων ἤδη τὴν τερηδόνα εἰς τὸν μυε- λὸν τῶν ὀστέων του σύζυγος, διότι αὐτὴ ἡ φαγοῦρα διὰ τὴν Κωνσταντινοπούλαν ἐχρησίμευσεν ὡς βεγγαλικὸν φῶς δια- χύνον τὴν ἐρυθρὰν λάμψιν του ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πα- ναγῆ, ἥς οἱ χαρακτῆρες ὡς σιδηρὰ καίοντα ἐπετίθεντο ἐπὶ τῆς καρδίας του, φρικτὰ βασανιστήρια κατὰ ψυ- χῆς μάρτυρος. Διὰ τί νὰ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Λοιπὸν ὁ Παναγῆς εἶχε δίκαιον; Καὶ τότε ἐμμεσολάθησεν ἡ ἐντολὴ ἢν ἀνέθεσεν εἰς τὸν Γεώρ- γιον Χανιώτην. Ἐν τῷ μεταξύ τούτω ἀφήτε νὰ φύγῃ ἡ μή- τηρ μόνη, ἀφοῦ δὲν ὑπέφερε, μεθ' ὅλων τὸν ἀγῶνα ὃν κα- τέλαβεν ὁ Ἀσλάνης νὰ τὰς πείσῃ ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθῆνας; ἀλλ' ἡ μήτηρ ἀμετάπειστος ἀνε- χώρησε.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Καλιδῶν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

*** 18 Ἀπριλίου

Φίλιππὸς μοι Βλάτσε,

Ἐν μέσῳ τῆς νεκρικῆς σιγῆς τῶν αὐθιῶν συναδελφῶν σου, προκειμένου περὶ συμβεβηκότος οὕτως ὑψίστην σημασίαν κε- κτημένου διὰ τὰ ἐθνικὰ πράγματά μας, ὅσον ὀλίγιστα ἀπὸ

πολλῶν δεκαετηρίδων, ἀνακούφισιν ἡσθάνη τις διὰ τοῦ ἐν- τίνι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» δημοσιευ- θέτους ἀρθρου σου περὶ τῆς εἰς Ἀθῆνας καθόδου τοῦ δεσπό- του τῶν Βουλγάρων. Ἀνακούφισιν διὰ τὴν γενικὴν ἰδέαν τοῦ νὰ τεθῆ ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς συζητήσεως ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ προκληθῇ μία τις, οἰαδήποτε, ἔκφρασις τῆς κοινῆς γνώμης— ἀν κοινὴ γνώμη ὑπάρχῃ ἐν Ἑλλάδι περὶ τοιοῦτων ζητη- μάτων. Κατ' οὐσίαν ὁμοίως ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀπῆνθησα ἐν ταῖς σκέψει καὶ ταῖς σχολίαις σου τὰ συμπεράσματα ἅπερ προσεδόκουν κατόπιν βίου δλοκλήρου δημοσιογραφικοῦ ὃν ἀ- φήρωσας εἰς τὴν κατὰ βᾶθος μελέτην τοῦ βουλγαρικῶς ζη- τήματος. Τὸ νὰ ἐξακολουθῶμεν ἀκόμη νὰ ὤμεν ἀδυσώπητοι βουλγαροφάγοι καὶ νὰ βύωμεν τὰς ἀκοὰς ἀπὸ πάσης λέξεως περὶ συμβεβηκότος εἶναι πλέον ἀναχρονισμὸς καταφανής, μετὰ τ' ἀλλεπάλληλα μαθήματα ἅπερ ἐδίδαξαν ἡμῖν ἡ σκληρὰ πραγματικότης. Ἡ πολιτικὴ τοῦ «οὐ δυνάμεθα» ἀπεδεί- χθη ἀλυσίταιλις κατὰ τὴν νῦν ἐν ἰσχυρὴ μέθοδον τοῦ λύειν τὰ πολιτικὰ προβλήματα, καθ' ἣν τὸ ὑπὸ εὐγενεστέρων προσω- πίδα καλυπτόμενον Δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου τότε μόνον κάμ- πει περὶ τὸν τράχηλον πρὸ τοῦ Δικαίου τῶν ἀσθενῶν ὅταν οὗτοι δι' ἐπιτηδεῖου καὶ εὐκαίρου χρήσεως τῆς διπλωματι- κῆς τέχνης ἀναγκάσωσιν αὐτὸ νὰ κάμψῃ. Ἄλλως εἶδομεν ὅτι ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ πάπα Πίου Θ' μέχρι τῆς σήμερον ἡ διὰ ξηρᾶς ἀρνήσεως καὶ διὰ ψιλῶν διαμαρτυριῶν διατή- ρησις κεκτημένων δικαιομάτων ἀποβαίνει προβληματικὴ πάν- τοτε, πλειστακις δὲ γελοία. Τί ὠφέλησαν τὰ σχολαστικὰ ὑπομνήματα καὶ αἱ βυζαντιναὶ φωνασκίαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βερολινείου Συνόδου πρὸς λύτρωσιν τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ σλαβισμού; Μόνον διὰ τῆς ἐρρωμένης ἀντιστάσεως τοῦ Δισραὴλ καταρθώθη νὰ διαφυ- λαχθῇ ἡ Μακεδονία καὶ ἡ νότιος Θράκη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου, ἡ δὲ δημιουργηθεῖσα ἀνατολικὴ Ρωμανία οὐδὲν ἄλλο εἶναι—σήμερον βεβαίως οὐδεὶς θὰ τὸ ἀρνήθῃ—εἰμὴ δευτέρα Βουλγαρία. Οὕτε οἱ χαραχθέντες ἐθνογραφικοὶ ἢ ἐ- θνοκρατικοὶ χάρται, οὕτε τὰ δημοσιευθέντα πύρινα ἄρθρα ὡς μεθόριον μεταξύ ἐκείνων καὶ ἡμῶν, μεταξύ τῶν σλάβων καὶ τῶν ἐλλήνων ὁ Λίμος εὐρίσκειται σήμερον ὑπὸ τὴν κατο- χὴν τῶν βουλγάρων, ἡμεῖς δὲ βεβαίως δὲν συλλογιζόμεθα νὰ τοὺς τὸν ἀφαιρέσωμεν, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Σουλτάνος δὲν ἡσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ ἐξασκήσῃ ρητὸν δικαίωμά του, ἀπορρῶν ἀπὸ τῆς βερολινείου συνθήκης, καθ' ὃ τὸ τουρκικὸς στρατὸς δικαι- οῦται νὰ κατέχῃ τὰ μεταξύ Βουλγαρίας καὶ Ρωμανίας με- θόρια.

Ἐποθέσ προς στιγμὴν, φίλιππὸς μοι, ὅτι δὲν εἶσαι Ἕλληνας, ἀλλὰ ξένος καὶ εἰπέ με εὐλικρινῶς τί νομίζεις ὅτι ἡ Εὐρώπη φρονεῖ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἰλλυρικῆς Χερσονήσου; Πάντα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη μίαν καὶ μόνην ἰδέαν ἔχουσι, δὲν ἔχει οὕτως; Ὅτι δηλ. προπαρασκευάζεται δραστηρίως ἐν τοῖς παρασκηνοῖς ἡ τελευταία πράξις τῆς τραγωδίας τοῦ Ἀνατολικῶς ζητήματος. Ἡ Τουρκία πίπτει, πίπτει, πί- πτει... Τὸ βλέπει τις τούτου, τὸ νοεῖ, τὸ συλλαμβάνει διὰ τῆς ἀφῆς του, ἀν θέλῃ. Αἰσθάνεται διολισθαίνουσαν διὰ τῶν χειρῶν τῆς μίαν ὑπαρξιν ἢ διπλωματία, ἣν ἀδυνατεῖ νὰ συγ- κρατήσῃ ἔστω καὶ εἰς αὐτὸ τὸ καχεκτικὸν σημεῖον εἰς ὃ νῦν διάκειται.

Μία διατάραξις τῆς παραχόρδου διανοίας τοῦ Σουλτάνου, μία ἀνακτορικὴ πλεκτάνη ἢ ἄλλο τι ἀπρόοπτον γεγονὸς ἡμπορεῖ νὰ διαρρήξῃ τὸ λεπτόν του πάγου στρώμα, ἐφ' οὗ οὐδὲν σύρεται ἑλαστικῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τριῶν ἡπείρων τὸ

τεθραυμένον ἄρμα τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐάν σπᾶση αὐτὸ τὸ ἄωτον τοῦ πάγου, ὅποια ἄβυσσος θὰ παρουσιασθῆ ὑποκάτω; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα . . .

Καὶ ἐδῶ ἀκριτῶς εἶναι τὸ σημεῖον ἐφ' οὗ διασταυροῦνται ἐθνηκῶς αἱ λόγχοι τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν τῆς Εὐρώπης. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτίσωμεν αὐτὴν τὸν κεντρικὸν ἀσπίδα περὶ τοῦ τί ἀξιοὶ ἐκάστη τῶν μεγάλων δυνάμεων ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ἀνατολικῶν ζητήματος; Δὲν γνωρίζουσι πλέον καὶ οἱ παῖδες τῶν διδασκαλείων ὅτι ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ῥωσσία διεκδικοῦσι ἐκάστη δι' ἑαυτὴν τὴν κληρονομίαν, ὅτι ἡ Ἰταλία βέπει πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτης ἀρκομένη εἰς παχὺ τεμάχιον τοῦ πλακούντος, ὅτι ἡ Γαλλία δὲν ἤθελε τί θέλει καὶ τί κάμνει, καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλία, δηλαδὴ ἡ δεσπόζουσα σήμερον γνῶμη ἐν Ἀγγλίᾳ, ποθεὶ καὶ ἐπιδιώκει τὴν διὰ τῶν ἰθαγενῶν στοιχείων—ἀλλὰ πάντων—λύσιν τοῦ ζητήματος;

Ἐάν δ' ἐξακολουθήσῃ τὴν οὕτω ψυχρῶς προβαίνον εἰς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ νοήσῃ ὅτι οὐδὲν τῶν ἐθνῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἰμου, οὐδ' αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι, ποθοῦσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ρωσικῶν σχεδίων. Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδέαν ὅτι μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας ἐσμὲν λαὸς φίλος τῶν ἐλευθεριῶν, οἱ δὲ ἄλλοι λαοὶ στέργουσι νὰ ζῶσιν ὑπὸ κηδεμονίαν; οὐδὲ ἡμπορεῖ τις μετὰ σοβαρότητος νὰ παραδεχθῆ ὅτι οἱ βούλγαροι, οἵτινες ἐν αὐτῇ τῇ νηπιακῇ ἡλικίᾳ τῶν συνταγματικῶν βίου, εἰδείξαν ἀπιθᾶσσαν ὁρμᾶν, ἔχουσι ὡς ἰδανικὸν αὐτῶν τὸ νὰ καταστήσῃ ἡμέραν τινὰ ἡ πατρίδα τῶν ρωσικῶν κυβερνεῖον. Φυσικῶτατον δὲ φαίνεται, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητοῦσι τὴν λύσιν, ἥτις μᾶλλον τῶν λοιπῶν κολακεύει τὴν ἐθνικὴν καὶ ἀτομικὴν φιλοτιμίαν τῶν, ν' ἀποκτήσῃσι πατρίδα ἀνεξαρτήτων ἀπὸ οἰουδῆτινος ἐπικυριαρχοῦ, εἴτε Τουρκία, εἴτε Αὐστρία, εἴτε Ῥωσσία καλεῖται οὗτος. Καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ἐπίτευξιν τῆς τοιαύτης λύσεως, ἔχουσι ἀνάγκη ἀλλήλων, ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ ἀμοιβαίας συνεννόησεως κατὰ τῶν ἐξωθεν ἐπιβουλεύμενων τὰ σχέδιά των.

Ἄλλ' ἐάν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ποθομένου τούτου ἀνεξαρτήτων καὶ μεγάλων πατριῶν, οἱ βούλγαροι ἔχουσι ἐστρατημένα τὰ βλέμματα εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ διὰ παντὸς τρόπου προσπαθοῦσι νὰ προελθῶσι τὸ στάδιον τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος, καὶ τοῦτο μήπως εἶνε τόσον παράλογον, ὅσον ἐσυνειθισαμεν νὰ τὸ θεωροῦμεν; Οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος, ὅτι οἱ πληθυσμοὶ τῶν ἐπαρχικῶν τούτων ἐν τισὶ σημεῖοις εἶνε κράμα ἐκ διαφόρων φυλῶν, ἐν αἷς πρωταγωνιστοῦσιν οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ βούλγαροι ἀμφότεροι λοιπὸν αἱ φυλαὶ αὐταὶ ζητοῦσι ν' ἀπορροφήσῃσι, ν' ἀφομοιώσῃσι πρὸς ἑαυτοὺς τὰς λοιπὰς.

Ἐκ τούτων προκύπτει πάλιν διηνεκής· πολλάκις αἱ προσπάθειαι ἐκατέρωθεν ἐξουδετεροῦνται, ἄλλοτε ἐπέρχεται ἡ ἀποθάρρυνσις τοῦ μὲν καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ ἄλλου· τὸ συνηθέστερον ὅμως διακίδεται ἡ ἰδέα, ὅτι μόνον τρίτος τις δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ὁ τρίτος οὗτος πρέπει νὰ ᾖ μέγας, πρέπει νὰ ᾖ ἡ Αὐστρία.

Καὶ ἡ πάλιν αὐτῇ τῶν ἰθαγενῶν στοιχείων πρὸς ἀλλήλα μήπως ὑπάρχει ἐλπίς νὰ καταπαύσῃ ποτὲ οἰκοθεν, διὰ τῆς ὑποχωρήσεως διπλοῦντι τοῦ ἐτέρου τῶν παλαιόντων;—Ἡ σειρά τῶν μέχρι τούτου γεγονότων ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος μέχρι τῆς σήμερον ἀποδεικνύει τρῆνός ὅτι ἡ νεαρὰ αὕτη ἐθνικότης συναισθάνεται ἱκανὸν σφοῖγος ὅπως παλαίῃ μέχρι τέλους, ἔχουσα μάλιστα καὶ ἰσχυροὺς προστάτας πρὸς τοῦτο. Ἡμπορεῖ σήμερον νὰ φαν-

τασθῆ, ὅτι θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ' ἣν οἱ βούλγαροι θὰ μᾶς εἰπουν: «Κύριοι Ἕλληνας, ἐκάμαμεν λάθος; ἡ Μακεδονία ὅλη καὶ ὀλόκληρος ἡ Θράκη, μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ μετὰ τῆς ἐκατοστίας χιλιάδας βουλγαρῶν τῶν, εἶνε ἰδικὰ σας, λάβετέ τα καὶ ἠσυχάσατε!»—Ἡ μήπως εἰς ψυχρὸν καὶ νηφάλιον δημοσιογράφον, ἐν ὧρᾳ εἰρηνικῆς συζητήσεως καὶ οὐχὶ πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶνε συγκεχωρημένος τυλικούτος σωβινισμός, ὥστε ν' ἀρνήται τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐναντίου καὶ νὰ μὴ φωτίσῃ ἀκριβῶς τὸ δημόσιον περὶ τῆς ρώμης τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ; Τὸ παράδειγμα τῆς Ῥωμανίας, ἣν ὡς γὰρ ἀκόμη περιφρονούμεν ὡς ἡγεμονίαν ἡμιδάρβαρον, ἀναξίαν νὰ συγκριθῇ πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἥτις σήμερον παρίσταται συντεταγμένη καθ' ὅλα, τελειότερα ἢ πολλὰ παλαιότερα βασίλεια, δὲν ἀρκεῖ νὰ μᾶς σωφρονίσῃ; Αἱ πικραὶ αὐταὶ ἀλήθειαι πρέπει νὰ λέγωνται διὰ τὰς βάλην γνῶσιν πλέον ὁ ρωμῆς. Οἱ βούλγαροι λοιπὸν θὰ παλαίσουσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οὕτω καρτερικῶς ὡς νῦν παλαίουσιν. Ἀλλὰ μήπως πρέπει διὰ τοῦτο νὰ δειλιάσωμεν ἡμεῖς καὶ νὰ τοὺς φοβηθῶμεν; Μήπως καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας δὲν ἐπαλαίσασαμεν καὶ δὲν παλαίωμεν καὶ μετὰ τὸν κάλλιον, καὶ μετὰ τὰ σχολεῖα, καὶ μετὰ τοὺς συλλόγους καὶ μετὰ τὸσα ἄλλα ὄπλα τελετοφορώτερα ἐνίστε καὶ αὐτῆς τῆς πυριτιδος; Ὅχι βεβαίως. Ἀλλ' ἐν αὐτῇ ἡ πάλιν, αὐτῇ ἡ ἐργασία, αὐτῇ ἡ δύναμις ἠναλίσκετο ἐκεῖ μόνον ἐνθα ἔπρεπε ν' ἀναλίσκηται καὶ μὴ ἐξήρανετο ἐξ ἀπλομένη εἰς χιμαίρικὰ πεδία, τότε, καὶ τότε μόνον, θὰ ἔφερε βεβαίον καὶ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Τοῦτο δὲ μόνον ἐπιτυγχάνεται διὰ λογικῆς τινος συνεννόησεως· καὶ λέγων συνεννόησιν δὲν ἔχω τὴν γελοῖαν ἀξίωσιν, ὅτι σήμερον θὰ ᾖ δυνατόν νὰ συνομολογηθῇ μετὰ τῶν δύο κυβερνήσεων συμβόλιον ὄριζον ὅτι αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σας καὶ αὐτὰ ἰδικὰ μας, ἀλλ' ἴσως δὲν θὰ ᾖτο ἀνεπίτευκτος ὁ καθορισμός τῆς σφίρας τῶν κυρίως ἐλληνικῶν καὶ τῆς τῶν κυρίως βουλγαρικῶν συμφερόντων.

Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ διακαταρῆται τὰ ὄρια τῶν δικαιοδοσιῶν τούτων, ὅπως ὁ συμβιβασμός; Ἐγγὺ ὑπόστασιν καὶ ἐλπίδα ζωῆς καὶ πραγματοποιήσεως; Βεβαίως οὕτε οἱ ἰδικοί μας ἐθνοκρατικοὶ χάρται, οὕτε τῶν βουλγαρῶν ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου εἶνε τὰ καταλληλότερα τοπογραφικὰ ἐργαλεῖα, τὰ προωρισμένα νὰ χρησιμεύσωσι εἰς τοιαύτας προκαταρκτικὰς μελέτας. Ἐκ τῆς βάσεως δὲ ἦν αὐτοὶ θὰ ὑποδείξουσιν—ἐν πράγματι προτίθενται νὰ προτείνωσι τοιαῦτα—θέλει καταφανῆ ἂν ᾖ εὐλικρινεῖς ἡ μή. Ἡμεῖς μίαν μόνον βᾶσιν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν αὐτὸ τὸ ἀισθάνεται πᾶς Ἕλληνας καὶ οὐτε ἀνέχεται νὰ τὸ συζητῶσι αὐτὸ τὸ γνωρίζουσι καὶ οἱ ἀντίπαλοι μας ὅτι εἶνε σημεῖον εἰς ἃ δὲν ἐπιτρέπομεν οὐδεὶς νὰ μᾶς ἐγγίσῃ αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὡς ὅρον, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ πάσης φιλικῆς συνεννόησεως. Καὶ τοῦτο εἶνε ἡ νῆδιάκοπος συνέχεια τοῦ ἐλληνικοῦ ἐδάφους διὰ εὐφροσύνητων ὄριων ἀπὸ τῶν σημερινῶν μεθρίων τοῦ βασιλείου μέχρι Κωνσταντινουπόλεως».

Κ...

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁ ἡγεμὼν γθὲς μετὰ μεσημβρίαν σχεδὸν ἐκυνηγοῦσε τὸν πρωθυπουργόν, διὰ νὰ τὸν ἐπισκερθῇ, μετέβη πρῶτον μὲν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ὁ πολὺς Μίγος τὸν παρέπεμφεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, καθ' ἣν στιγμήν κατέβαινε ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διὰ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἄμα τὸν εἶδε, ἐστάθη, ὁ ἡγεμὼν ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ τὸν ἐχαίρετι μετὰ τὴν φράσιν: Σὺ; ἐζήτησαν παντοῦ. Τὸν ἡγεμόνα συνώδευεν ὁ ὑπασιπστής αὐτοῦ κ. Βάσος. Ὁ πρωθυπουργὸς τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου διέμειναν ἐπὶ 20 λεπτά τῆς ὕρας, ἀνταλλάξαντες πολλὰς φιλοφρονήσεις προσωπικὰς, ἀνευ οὐδεμιᾶς πολιτικῆς χροιάς. Ὁ ἡγεμὼν μετὰ προσοχῆς ἐξήτασε τὰς ἐν τῇ αἴθουσῃ εἰκόνας τῶν ἀγωνιστῶν μας, ἐξήτασε δὲ ἰδιαζόντως νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀτρομήτου ἱππέως Βουλγαροῦ ἀγωνιστοῦ τοῦ Εἰκοσιένα, τοῦ ἀοιδίμου Χατζῆ Χρήστου, ἐν τῷ ὅσῳ δόξαν περιποίησεν ἡ ἐλληνικὴ ἐπανάστασις. Τῷ ἐνεχείρισε δὲ καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον τῆς Βουλγαρίας. Ἀφοῦ δὲ ἠρώτησε νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τῶν πρέσβων ἐνταῦθα, ἀνεχώρησεν, ἀνελθὼν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Κουρτοπάση, πρέσβους τῆς Ἰταλίας, τοῦ ἀρχαιότερου, ἐν ὅσῳ δὲν εὔρε, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς πρέσβει διὰ τοῦ ἀλλοῦ του ἔστειλε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Μετὰ τοῦτο ἀφῆσας τὴν στολήν του καὶ ἐνδυθεὶς ὡς ἄστος ἐξῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως ἐφ' ἀμάξης μετὰ τοῦ δύο βασιλοπαιδῶν, τῆς δὲ βασιλίσσης μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἐπὶ ἄλλης ἀμάξης, ἐπισκέφησαν διάφορα μέρη τῆς πόλεως, τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν ἡγεμόνα ὡς ἀρχαιολόγος ἰδηγός, εἶτα δὲ τὴν ἐν τοῖς Σταύλοις αἴθουσαν τοῦ πατιναριματός.

Ἐν τῷ δοθέντι δειπνῷ ὁ ἡγεμὼν ἐκάθισε μετὰ τῶν Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης· δεξιᾷ τῆς Βασιλίσσης ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἡγεμόνος, ἀριστερᾷ τοῦ Βασιλέως ὁ ἀδελφὸς τῆς Βασιλίσσης. Δεξιᾷ τοῦ αὐτοῦ ἡ κυρία Θεοχάρη καὶ μετ' αὐτὴν ὁ κ. πρωθυπουργός.

Ἐκ τῶν 120 προσκληθέντων παρήσαν ἐνενήκοντα τρεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, μετὰ κατακίνουργο φράκω. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐσχηματίσθη κύκλος, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν ἀκινήθουν τὸν λόγον πρὸς διαφόρους, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὸν κ. πρωθυπουργόν καὶ τοὺς ὑπουργούς.

Ὁ ἡγεμὼν ἀπένευμεν ἐπίσης τὸν Μεγαλόσταυρον εἰς τὸν ῥώσον ναύαρχον Τσιμπίτσεφ.

Σήμερον τὸ πρωὶ τὴν ὄραν ἐξέδραμον ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ ἡγεμόνος εἰς Τατόι μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βασιλίσσης, τοῦ κ. Χαδζῆ Πέτρου, τοῦ κ. Βά-

σου καὶ ὅλης τῆς συνοδείας τοῦ ἡγεμόνος. Ἐκεῖθεν θέλου ἐπιστρέφει τὴν ὄραν μ. μ.

Ἀφίον μετὰ τὴν τελετὴν, ὁ ἡγεμὼν ἀναχωρεῖ διὰ τοῦ «Μικροῦ» ἄχρι Καλαμακίου, κυβερνωμένου ὑπὸ τοῦ κ. Κριεζῆ, ἐκεῖθεν διὰ τῆς «Ἀσίας», ἥτις ἀπέπλευσε σήμερον διὰ Κόρινθον, ἐφ' ἧς ἀναχωρεῖ διὰ Μαυροβούνιον.

Τὸ διπλωματικὸν σῶμα δὲν παρέστη εἰς τὸ δεῖπνον, ἐνεκα τῶν δυσκολιῶν ἃς παρενέβαλεν ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας, ἀπαιτῶν ἵνα προκαθήσῃ τοῦ ἡγεμόνος ὡς ὑποτελοῦς, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ᾖτο δυνατόν νὰ γίνῃ, διότι ὁ φιλοξενούμενος ἡγεμὼν ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ τοῦτο ὡς πρροβολή.

Ὁ ἡγεμὼν εἶνε κατενθουσιασμένος ἐκ τῆς πύλεως, τῆς φιλοξενείας τῶν κατοίκων, τοῦ κλίματος κλπ. Τὸ πιστεύομεν.

Κοροσπῆ.—Εὐγνωμονοῦμεν τῷ «Μὴ Χάνεσαι» διὰ τὴν μέριμναν τῶν δημοτικῶν μας· ἀλλὰ μάθετε ὅτι οὐδεμία φροντίς ἐλήφθη παρὰ τῆς ἀναίσθητου δημοτικῆς μας ἀρχῆς πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἐκ τῆς νόσου εὐλογίας ἐπιτεινομένου κινδύνου. Ἀπασαὶ δὲ αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. νομάρχου περιεφρονήθησαν ἀσεβέστατα· καθ' ὅσον ὁ μὲν δημοτικὸς ἱατρός, ὅστις ἀδρότατα πληρώνεται ἀπὸ τὸν δημοτικὸν μας ταμίον, ἀφῆκεν ἡμᾶς ἀνευ φαρμάκων, ἀνευ δαμαλισμοῦ, καὶ μετέβη μακρὰν εἰς τὴν πατρίδα του πρὸς διασκέδασιν ἴσως· ὁ δὲ δήμαρχος, ἀνήσυχος ἐκ τῶν κατηγοριῶν, ἃς φέρει ἐπὶ τῆς ραχέως του, διάγει τὸν πλειότερον χρόνον ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ γραμματέως του, προσπαθῶν ποικιλοτρόπως νὰ διαφίγῃ τοὺς ὄνυχας τῆς δικαιοσύνης. Μόνοι δὲ οἱ ἀγγιστὸν λαοὶς του παρίστανται ὡς ἐξουσία τοπικὴ ἐν τοῖς τ. ὁ Βάχου οἰκίμασι καπηλεύουσα. Ὁ ἀλίαν, ὅστις ἐπαδαψίλευσε τόσους ἐπαίνοους εἰς τὸν περιληγμένον του δήμαρχον, διακί σιγᾷ καὶ δὲν ἀπευθύνει ἤδη παραινεσίαν τινὰ πρὸς τὸν κ. Ἀλέξη του ὅπως φροντίσῃ περὶ ἱατροῦ διὰ τὸν ὅποιον ὁ δῆμος πληροῖ 4 χιλιάδας δραχμῶν περίπου κατ' ἔτος, περὶ δαμαλείου ὕλης, περὶ χωρισμοῦ τῶν εὐλογιώντων καὶ περὶ καταλλήλου ἐνταφιασμοῦ τῶν ἀποθηνησκόντων κλπ. Ἄλλ' ὁ ἀλίαν, τοῦ ὅποιου ὁ συντάκτης πλειστάκις ἐτιμήθη διὰ τῶν ψήφων τοῦ δήμου μας, ἀδιαφορεῖ εἰς τὴν παρούσαν περὶ τῆς ζωῆς μας ἀνάγκης, οὐχ ἦττον ἐπιφύλασσόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ τὸν ἱκανοποιήσωμεν ἐν καιρῷ.

Αγρότης

Ἐκ Ναυπλίου παραπονοῦνται ὅτι τὰ ἐπιστολικά δελτάρια διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀκόμη δὲν τὰ εἶδαν· τί χρώμα ἔχουν ἐνθ' ἐν Ἀθήναις πρὸ πολλοῦ κυκλοφοροῦν. Αὐταὶ αἱ προτιμήσεις, ὑπομνησκουσαὶ πως καὶ πνεῦμα ἐπιδείξεως, καλὸν εἶνε νὰ παύσωσι, κ. Μανσάλα.

Ἐξεδόθη ὁ ἐπὶ τῇ παραλήψει τῆς πρυτανείας ἐκφωνηθεῖς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Λόγος τοῦ κ. Π. Κυριακοῦ.

Εἶνε λόγος—πρόγραμμα καὶ διὰ τοῦτο εἰδικῆς μελέτης ἀξίος.

Χθὲς περὶ μεσημβρίαν ὁ ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόλλα, κρατούμενος θύμανός Χαϊδάρ Χουσεῖν ἐτραυματίσθη διὰ συγγραμῆς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος τὸν οἰνοει θετὸν υἷον τοῦ Σαμουήλ Ἀβδοῦλ ὅστις αὐθωρεῖ μετ' ἐπιπέσει εἰς τὸ θεραπευτήριον τῶν φυλακῶν, ἔνθα διατελεῖ ἐκτὸς κινδύνου, χορηγηθείσης τῆς ἀπαιτούμενης ἱατρικῆς βοήθειας.

Ἐπαπειλοῦνται προδιδασμοὶ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων ἀξιωματικῶν!

Ὁ ἀτυχῆς κ. Ῥηγόπουλος ἀπεδοκιμάσθη πανηγυρικώτατα καὶ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ἐπαρχίᾳ του. Ἴδου τί γράφει ὁ Φορολογούμενος ἢ πρωτίστῃ Πατρικῆ ἐφημερίδι, ἀντιπολιτευομένη σημειώσαται: «Τὸ ἐπεισὸδιον ὅπερ παρήγαγεν εἰς μέσον ἢ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ἡμῶν παράστασις τοῦ ἡμετέρου βουλευτοῦ κ. Ῥηγοπούλου, τοσοῦτον ἐγελοτοποιήθη διὰ τῆς κουφότητος τοῦ ἀντιπροσώπου ἡμῶν τούτου, ὥστε ἡ περὶ αὐτοῦ συζήτησις εἶναι ἀντικείμενον ἀνάξιον τῆς προσοχῆς σοβαρῶν ἀνθρώπων. Ἄν ἐν τούτοις ἡ ἀγρυπία ζητῆ ἀκόμη νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἐξ αὐτοῦ, αἱ πρὸς τοῦτο μεθοδοὶ τῆς εἰσι λῆαν γονδροειδεῖς καὶ οὐδένα δύνανται νὰ ἐξαπατώσιν ἂν δ' εὐρίσκωνται ἀκόμη ἄνθρωποι παρ' ἡμῖν, ἀποστᾶται τῆς λογικῆς ἀποθαυμάζοντες τὸ ἐπίσημον **ξεμώρημα**, τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ θράσος των εἶναι ἴσον πρὸς τὴν στενοκεφαλῆάν των καὶ ὅτι οὐδέποτε ἠσθένησε ἢ ἀλήθεια τοῦ γαλλικοῦ λογίου ὅτι «ἕνας μωρὸς ἀποθαυμάζεται πάντοτε παρ' ἄλλου μωροτέρου».

Ἡ προαγγεληθεῖσα παράστασις «Κωνσταντινίου τοῦ Παλαιολόγου» ὑπὸ ὀμίλου φοιτητῶν, προγεμνασθέντων ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ εἰς τὰ τοιαῦτα κ. Ἀντωνίου Βερβέρη, γενήσεται αὐριον ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεως.

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Ἀδάμ Ἀνακατομένος κτηματίας ἐν Λαρίσῃ καὶ ἀρχαῖος δημοσιογράφος ἐκ τῶν θαλερωτέρων τέκνων τῆς Μακεδονίας.

Ἀναχωροῦσι σήμερον εἰς Κωνσταντινούπολιν οἱ καθηγηταὶ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς κκ. Σπαθάρης καὶ Ζαχαριάδης, ἀφίξαντες ἐνταῦθα ἀρίστως ἀναμνηστικῶς.

Ἀναχωρεῖ ἐπίσης ὁ φρενολόγος διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς κ. Σίμων Ἀποστολίδης. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὀρίζεται αὐτῷ θέσις διευθυντοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει νεοτεύκτου φρενοκομείου. Ἐχομεν πεποιθῆσθαι ὅτι ὁ κ. Ἀποστολίδης θέλει ἀντιπροσωπεύσει ἐν Ἀνατολῇ ἐπαξίως τῆς εὐφυΐας καὶ τῶν εἰδικῶν σπουδῶν του τὸν ἐξοχὸν καὶ δεινὸν τοῦτον κλάδον τῆς ἐπιστήμης, τῶρα μάλιστα ὅτε ἡ κοινωνία τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέρχεται περιόδον καθαρῶς παθολογικὴν μὲ τόσα φοβερά συμπτώματα.

Ἀναχωρεῖ εἰς Κατὰκλων ὡς ὑπάλληλος τοῦ σιδη-

ροδρόμου Κατὰκλων—Πύργου ὁ κάλλιστος νέος διδάκτωρ τῆς νομικῆς Α. Κόκοκς. Τὸν συνοδεύομεν μὲ τὰς θερμότερας εὐχὰς μας εἰς στάδιον τόσον πρακτικόν.

Προχθὲς εἰς ἀσθενῆς, καχεκτικός, ὠχρὸς ὡς χρυσὸς καὶ λευκὸς ὡς σκελετός, σταλαῖς εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον ἐξεδήλωσε ἀμέσως δυνατὰ φαινόμενα παραφροσύνης. Τὸ ἀστυϊότερον καὶ τραγικώτερον ἦτο ὅτι χωθεῖς ὑπὸ τὰς κλινὰς μερικῶν ἀνιάτων ἀσθενῶν ὁ σκελετός ἐκείνος ἀντῶν δυνάμει ἐκ τῆς μανίας του τοὺς ἀνεποδογύριεν. Κατὰ συνέπειαν παρεπέμφθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Τὴν Κυριακὴν, περὶ τὴν ὄγμωραν ἐν τῷ ρωσικῷ ναφ, τελοῦνται οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος Φιλοζοφῶφ μετὰ τινος Ρώσου ἀξιωματικοῦ.

Συνέστη ἐνταῦθα *Ἀσχη* τῶν *Μικρασιατῶν Σπουδαστῶν* σκοποῦσα τὴν συγκέντρωσιν των ὡς καὶ τὴν συλλογὴν θετικῶν στατιστικῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς καὶ τῆς ἄλλης καταστάσεως τῆς πατρίδος των. Τὴν *Ἀσχη*ν συγκροτοῦσιν ἐντιμότατοι νέοι φοιτηταί, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ. Πιστεύομεν ὅτι θὰ τύχη τῆς συνδρομῆς τῶν δυνάμενων, ὡς τὸ μόνον τοιοῦτο μικρασιατῶν ἔθρυμα ἐνταῦθα. Θὰ γράψωμεν καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτοῦ.

Ἐγένοντο καὶ οἱ γάμοι τοῦ ἐτέρου ἐκ τῶν νεωτεριστῶν διευθυντῶν τοῦ ξενοδοχείου *Εὐτέρπη* κ. Γεωργίου Ζαμίχα μετὰ τῆς κόρης Ἀννέτας Διδόλη ἐν τῷ ναφ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρισταμένων πολλῶν φίλων ἀμφοτέρων τῶν νυμφίων. Ἐβάγαμεν καὶ τὰ κουφέτα τους, τὰ κῦραμεν γλυκύτατα καὶ ἀρωματικά, τοιοῦτον δὲ εὐχόμεθα τὸν βίον τῶν νεονύμφων.

ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Νικηφόρου θιάσου θεατρικός βασιβουζουκικός, περιλαμβάνων τοὺς καλοὺς ἠθοποιούς Κατοπούλην καὶ Μπίστην καὶ ἄλλους ἀπῆλθεν εἰς Βῶλον, ὅπου θὰ σπεύρῃ ἐναλλάξ δάκρυα καὶ γέλωτας μετὰ τῶν φιλογέλων Βολιωτῶν καὶ τῶν φιλοδακρῶν Βολιωτῶν. Ἀμήν.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΚΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ σκύλοι εἰς τὰ σχολεῖα!

Ἐκυμαίνόμεθα μετὰ τῶν δύο ἰδεῶν ἢ ἐφαρμογῆς ἐνός γρόνου ἐπὶ τοῦ στόματός του ἢ ἐνός καρχασιμοῦ. Ἀλλ' οὔτε τὸ ἐν ἔγινε οὔτε τὸ ἕτερον ἀφῆθημεν μόνον εἰς σκέψεις, προσπαθοῦντες νὰ ἐξηγήσωμεν ψυχολογικῶς τὴν φοβερὰν ἀντίθεσιν ἐνός φυσιολογικῶς λειτουργούντος νοῦς, ὅστις ἐν ᾧ καθ' ἐκάστην εἰς πολυπλόκους ἐργασίας ἢ δύσκολα ζητήματα ἀποδεικνύεται ἔχων ἰσχυρὰν ἀντίληψιν καὶ δυνάμιν λογικῆς, αἴφνης φαίνεται ὁ ἀσθενέστερος μέχρις ἡλιθιότητος καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀπλουστάτους συλλογισμούς.

Πῶς ἔκαμε τὰς διαγνώσεις ταύτας τοῦ ἀσθενοῦς ὁ φίλος μας; ποῦ στηριζόμενος; ἢ τί ἐννοεῖ καὶ πῶς φαντάζεται τὴς ἀλλοιώσεις ἃς ἐπέφερον ἡ νόσος εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀσθενοῦς; Δὲν ἐσκέφθη τίποτε μόνον ὀμίλησε!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ περίστασις αὕτη μᾶς ἐνθουμίζει μίαν ὀλεθρίαν καὶ ἀνίθικον διαγωγὴν τῆς κοινωνίας ἀπέναντι τῶν ἱατρῶν, ὁσάκις εἰς ἀσθενῆς ὑπὸ θεραπείαν ἱατροῦ τινος ἀποθάνῃ, καὶ ἤτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀποκαλῶσι τὸν ἱατρὸν φρονέα ἀπλοῦστατα, διότι ἐὰν τοῦτο ἢ ἐκείνου ἐγίνετο, τότε ἀφῶκτως ὁ ἀσθενῆς θὰ ἐσώζετο, ἀποτεινόμεθα πρὸς τὴν περωτισμένην καὶ συγχρόνως σκοτισμένην μερίδα τῆς κοινωνίας, φρονούντες ὅτι αὕτη θὰ συντελεθῇ νὰ ἐκρίζωθῃσι προλήψεις καὶ ἰδέαι τινὲς παρὰ τῷ λαφ ἄδικοι, ἀνόητοι καὶ ἐλεύθριοι περὶ ἱατρικῆς καὶ ἱατρῶν. Διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀποφανθῇ τις περὶ πράγματος αὐτῆς ἐλαχίστην γνῶσιν δὲν ἔχει; πῶς θὰ ἀποφανθῇ τις περὶ νόσου ἢ θεραπείας, ὅταν δὲν ἔχη οὔτε μίαν στοιχειώδη γνῶσιν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου; πῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ εἰς ἕνα ἀστρονόμῳ ὅτι ἔκαμε λάθος εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του, ὅταν οὐδεμίαν γνῶσιν ἀστρονομίας ἔχει;

Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ὑπερασπίσωμεν ἀπολύτως τοὺς ἱατροὺς, ἐξ ὧν πολλοὶ ἀπολλὰς ἰσθίμους ψυχὰς εἰς Ἄδην προέψαν, ἀλλὰ διατεινόμεθα ὅτι πᾶς μὴ ἱατρός τότε μόνον θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ, ὅτι εἰς ἱατρὸς τὸν ἀσθενῆ ἐφρόνουσεν, ὅταν οὗτος χάριν θεραπευτικοῦ σκοποῦ τραβήξῃ μὴ πιστολὰ εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἀρρώστου. Οὐδέποτε ἄλλοτε.

Εἶνε στιγματισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὅταν δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὸν ἀπλοῦστατον τῶν συλλογισμῶν καὶ ἀποφανταίται περὶ νόσου, ἀστέρων ἢ μηχανικῆς, περὶ τῶν ὁποίων ἔχει τόσην γνῶσιν, ὅσην ἔχει εἰς ὄνυς περὶ μωριῶν τινῶν τῆς κοινωνίας.

Μὴ τοιοῦσα καὶ ἡ Ἡμερησία τῆς Βιέννης ἐξαίρεσιν τοῦ ἄνω ρηθέντος κανόνος; καθ' ὃν δηλ. εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δύναται νὰ συνυπάρχῃ ἢ βλακεία μετὰ ἰσχυρᾶς διανοητικῆς δυνάμεως, εἶπε τὴν ἀνοησίαν τῆς λῆαν συντόμως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδέαν τοῦ Κοῦπερ· εἶπεν ὅτι ἡ ἰδέα εἶνε τρελλή· καὶ ἄρα εἶνε τρελλή.

Ὁ ἀπροσπαθήσωμεν ἐνταῦθα διὰ βραχέων νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ὁ Κῦων εἶνε δυνατόν νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἄς εἴπωμεν ὅμως ἐν πρώτοις ὀλίγα περὶ τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ὀμιλίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς γνωστὸν, κατὰ πολλοὺς τρόπους δύναται νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὰ ἐκτὸς τὰς ἰδέας του καὶ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ὁμοίων του.

Ἐν ἐκ τῶν τελεσφορωτέρων καὶ εὐκολωτέρων μέσων εἶνε τὰ ἡχητικὰ σύμβολα ἢ ἡχητικαὶ εἰκόνες· τὸ μέσον τοῦτο ἐπίσης εἶνε τὸ προχειρότερον καὶ διὰ τὰ ζῶα· εἰς οἰοσδήποτε ἡχος ἀναρθρὸς παρὰ τοῖς ζῴοις, ἢ ἐναρθρὸς, ἢτοι λέξις, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, εἰς ὀρισμένας περιστάσεις ἐκβαλλόμενος πρὸς παράστασιν ἐνός αἰσθήματος ἢ ἀντικειμένου τινός ἢ συμπλέγματος γεγονότων περιστάσεως τινος (π. χ. αἱ φωναὶ αἱ ὄλας εἰδικαὶ παρὰ τοῖς ζῴοις ἐπὶ ἐπικειμένου κινδύνου κ. λ.) ἐναποταμιεύεται εἰς ὀρισμένα μέρη τοῦ ἐγκεφάλου καὶ συνδέεται μὲ πράξεις ἐκτελούμενας πάντοτε ὑπὸ τοῦ ζώου, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του ἢ τῆς ἀτομικῆς ἱκανοποιήσεώς του· ὁ αὐτὸς ἡχος ἐκπερρέμενος πάλιν ὅποτε δῆποτε θὰ ὑπενημίση πάλιν τὰς αὐτὰς πράξεις καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα εἰς τὸ ζῶον ἐν ἄλλαις λέξεσι ὑπάρχει μνήμη τῶν ἡχητικῶν συμβόλων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὸ ζῶον τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ νὰ ρυθμίσῃ τὰς πράξεις του ἢ νὰ συγκινήται ἀναλόγως. Κατὰ τὰ πειράματα τοῦ Munk, Ferrier καὶ ἄλλων ἀκριβοθέτων μεγάλων πειραχίων ἐκ τῶν ὀπισθίων λοβῶν τοῦ ἐγκεφάλου τῶν Κυνῶν, παρετηρήθη ὅτι ἡ μνήμη τῶν εἰκόνων τῶν ὀπτικῶν ἐντελῶς ἐξήλειφθη, εἰς τρόπον ὥστε ὁ κύων δὲν ἠδύνατο

νὰ ἀναγνωρίσῃ ὄχι μόνον τὸν κύριόν του, ἀλλ' οὔτε ἐπικίνδυνα ἀντικείμενα νὰ ἀποφεύγῃ, οἷον τὸ πῦρ, ἀπειλὴν διὰ ράβδου· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τῆς τροφῆς καὶ ἐστέκετο ἀπαθῆς ἀπέναντί της· ἢ ἐὰν ἐτίθετο εἰς τὸ στόμα του ἡ τροφή καὶ ἐμάσσα ἀντανακλαστικῶς, συγχρόνως δὲ ἔθετον καὶ τὸν πόδα του εἰς τὸ στόμα, ἔπραττε πάλιν πὸ αὐτὸ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοῇ τὴν σημασίαν τοῦ ποδὸς του· ἔχασε δηλ. τὴν μνήμην ὄλων τῶν εἰκόνων, αἵτινες ρυθμίζουσι τὰς πράξεις τοῦ καθημερινοῦ βίου του.

Ἀφῆρηθη καὶ μέρος τοῦ κροταφικοῦ λοβοῦ, ὅποτε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ἢ νὰ συγκινήθῃ ἀκούων φοβερόν π. χ. κρότον κ.τ.λ. καὶ ἐν τούτοις ἔβλεπε καὶ ἤκουε.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὴν γνωστὴν πλέον εἰς ὄλους νόσον ἢ μᾶλλον βλάβην, τὴν λεγομένην Ἀμνησίαν, εἴτε τὴν τύφλωσιν τῶν λέξεων ἢ τῶν ἀντικειμένων, ἢτις συμβαίνει, ὅταν βλαβῇ ὁ τρίτος κυρίως ἀριστερὸς γύρος τοῦ μετωπιοῦ λοβοῦ· δὲν δύναται δηλ. ὁ ἀνθρώπος νὰ ὀμιλήσῃ, διότι οὐδεμίαν λέξιν ἐνθυμεῖται· ἐὰν δὲ τῷ εἴπῃ τις τὴν λέξιν καὶ τὸν παρακινήσῃ ἄμέσως νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ, ὁ ἀσθενῆς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμῃ· ἔχασε τὴν μνήμην τῶν ἡχητικῶν εἰκόνων. Ἡ ἐὰν τῷ προσφέρῃ τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐν βιβλίῳ, ἂν καὶ βλέπῃ τὰ γράμματα, ἐν τούτοις δὲν γνωρίζει τί σημαίνουν καὶ τῷ φαίνονται, ὅπως θὰ ἐφαίνοντο εἰς ἡμᾶς τὰ γράμματα μιᾶς γλώσσης, ἢν δὲν γνωρίζομεν· ἔχασε δηλ. καὶ τὴν μνήμην τῶν ὀπτικῶν εἰκόνων.

Ἐκ παθολογικῶν λοιπὸν ἀλλοιώσεων καὶ ἐκ πειραμάτων γίνεται κατάδηλον, ὅτι ἐναποταμιεύονται αἱ ἐξωτερικαὶ ἐντυπώσεις εἰς ὀρισμένα μέρη τοῦ ἐγκεφάλου παρὰ τοῖς ζῴοις καὶ τοῖς ἀνθρώποις· εἶνε ἐπίσης ἀποδεδειγμένον ἰδίως ἐκ τῶν ἐργασιῶν τοῦ καθηγητοῦ Μέυερ ὅτι ἀνατομικῶς ὄλα τὰ σημεῖα τοῦ ἐγκεφάλου συνδέονται μετ' ἀλλήλων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις διὰ τοῦ συστήματος τῶν ἰνῶν τοῦ ἀμυγδαλοῦ συνδέσμου, καὶ ἐπομένως ἐὰν βλαβῶσι ἐστὶαι τινὲς ἢ κύτταρα ἢ ἴνες, ἐλαττοῦται ἢ καταστρέφεται ἢ ὄλη ἄρμονία τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου ὡς στηριζομένη εἰς τὴν σύνδεσιν καὶ σύμπραξιν ὄλων τῶν μερῶν αὐτοῦ. Ἡ δianoia οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ ἄθροισμα ὄλων τῶν ἐντυπώσεων τῶν εἰσερχομένων διὰ τῶν θυρῶν τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, αἱ ἐντυπώσεις αὐταὶ ἐναποταμιεύονται καὶ μένουσιν, ὡς εἰς φωτογραφικὴν πλάκα ἢ εἰκὼν, πρὸ πάντων ὅταν πολλάκις ἐπαναληφθῶσι, καὶ συνδέονται μετ' ἀπειρῶν ὀδῶν μετὰ τῶν εἶνε δὲ σύμφωνοι πρὸς τὴν πραγματικότητα ἢτοι τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ μόνον μετὰ πρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν, διὰ τῆς πείρας δηλαδὴ ἀποκτωμένης τῆς βοήθειᾳ τῆς μνήμης· καὶ σχηματίζεται βαθμυδὸν πλοῦτος γνώσεων καὶ ἄρα συμπερασματικῶν, πάντοτε μέσον τῶν αἰσθήσεων ἢ μίᾳ στοιχειώδους γνῶσις κατ' ὀλίγον διορθοῦται ὑπὸ ἄλλας νέας καὶ ἐπαυξάνεται, συσσωρεύονται ἐπὶ τέλους πολλὰ καὶ γίνονται συνθετώτεραι, εἰς τρόπον ὥστε ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸ ζῶον νὰ κινήται ἐλευθέρως εἰς τὸν ἐξω κόσμον, χωρὶς νὰ βλάπτεται ἢ ἀτομικότης του, ὅπερ τότε μόνον κατορθοῦται, ὅταν αἱ πράξεις του εἶναι ἐν πλήρει ἄρμονίᾳ μετὰ τῶν ὑπὸ σταθερῶν νόμων διεπομένων φαινόμενων τῆς φύσεως. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ὁ ἐγκεφαλὸς εἶνε ὄργανον κατ' ἐξοχὴν λογικόν, ὡς λέγουσιν οἱ Γερμανοὶ Schluss apparatus· ἀκριβῶς δὲ πρὸς τοιαύτην ἐργασίαν παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ἡ φυσιολογικὴ ἰδιότης του ὡς καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του, ἢ ἀνατομικὴ δηλαδὴ κατασκευὴ, εἶνε πεπλασμένη· ἐὰν εἶχεν ἄλλως, τότε οὐδ' ἐπὶ

βραχύν χρόνον θά ἠδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν, διότι ἡ θά ἐκτιθέμεθα εἰς τὰ βλάπτοντα τὸν ὀργανισμόν ἡμῶν ἀντικείμενα τοῦ ἐξω κόσμου, ἢ θά ἀπερνούμεν αὐτὰ ἀενάως τρεπόμενοι εἰς φυγὴν ὡς μαινόμενοι· καὶ τῶντι συμβαίνει τοῦτο εἰς παθολογικὰς περιστάσεις εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα, ὅταν λειτουργικῶς ἢ ὀργανικῶς βλαβῆ τὸ λογικὸν ὄργανον, τὸ Schluss apparat· οὕτω οἱ ἠλίθιοι ἢ καὶ τὸ μὴ ἀναπτυχθέν ἐτι θρέψος, εἰσάγουσι πῦρ εἰς τὸ στόμα, ἢ ἀπτονται αὐτοῦ, ἢ καταπίνουσι ἢ καὶ ἀποπειρῶνται νὰ καταπίωσι πᾶν τὸ προστυχὸν ἐὰν ὑπάρχῃ ἀφθονοῦ ὕδωρ, εἰσέρχονται ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πνίγονται ἢ ρίπτονται ἐκ τοῦ παραθύρου νομίζοντες ὅτι δύνανται νὰ βῆθωσι εἰς τὸν ἀέρα κτλ. κτλ. ἀπολέσαντες δηλαδὴ ἢ μὴ κεκτημένοι οὐδεμίαν μνήμην τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων, εἰκόνων, ἤχων, αἰσθήσεων, ἄτε μὴ ἐναποκαμειυμένων εἰς τὸν ἐγκέφαλον διὰ τὴν καταστροφὴν ἢ μὴ ἐντελῆ ἀνάπτυξιν τῶν στοιχείων αὐτοῦ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τινὰς περὶ φρονιμῶν· τὸ αὐτὸ εἰς τὸν ἀφηνέσαντα ἵππον ἢ εἰς τὸν τὸ πείραμα τοῦ Μοῦρκ ὑποστάνα κῦνα κτλ.

Ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐπιτεταί ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει ἀπολύτως νὰ εἶνε λογικὸς· διότι τὰ φαινόμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου εἶνε τὸσον ἀπειράριθμα καὶ ἡ σχέσις αὐτοῦ τὸσον ποικίλη, ὥστε ἡ ἀκριβὴς διερμηνεύσις ὅλων ἀποβαίνει ἀδύνατος· διὸ καὶ ἂν ἀφαιρέσῃ τις στοιχειώδεις τινὰς γνώσεις τὰς παρεχομένας τῷ ἀνθρώπῳ διὰ τῶν αἰσθήσεων πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν ὁμοίον τρόπον καὶ ὑψηλίζουσας ὁμοιομορφῶς τὰς στοιχειώδεις πράξεις τῶν ἀτόμων τὰς ἀπαιτούμενας ἀπαραιτήτως πρὸς ὑπαρξιν αὐτοῦ, αἱ λοιπαὶ θά εἶνε αἰωνίως διάφοροι, ὅταν πρόκηται νὰ ἀποπειρώμεθα τὴν λύσιν ἢ τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἀπειρώς πολυπλόκου σχέσεως τῶν φαινόμενων τοῦ ἐξω κόσμου ἥτοι ζητημάτων κοσμογονικῶν, φιλοσοφικῶν, κοινωνικῶν, πολιτικῶν κ.τ.λ. διότι αἱ γνώσεις ὅλων τούτων εἶνε ἀπείρως πολυσύνθετοι, καὶ τὸ συμπέρασμα δὲν ἐξέρχεται εὐκόλως, ἢ δύναται νὰ ἐξέλθῃ διὰ διαφόρων ὁδῶν. Ἐξ οὗ καὶ αἱ ἀνοησίαι.

Δὲν ὑπάρχει εἰς θνητὸς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ὅστις νὰ μὴ εἴπῃ εἰς τὸν βίον του πολλὰς ἀνοησίας ἀποτροπαίας μεγάλας καὶ ὅστις δὲν ἐγγὺς πολλῶν ἀνόητων νόον, ἀπὸ ἐνὸς γένηε μέχρι ἐνὸς ἀπλουστάτου Χίου Μισέ Τζανῆ!!

Μετὰ θάνατον ὅλοι εἴμεθα σοφοί, διότι δὲν ὀμιλοῦμεν! Δός μοι ἐν κρῆνίον ἀπειρῶν διαστάσεων, καὶ τὸ ἀπειρὸν θά ἐνεθήσω!

Ἄρκοίμεθα ἐνταῦθα σήμερον εἰς τὴν βραχεῖαν ἐκθεσιν τοῦ στοιχειώδους μηχανισμοῦ τῶν παραλλήλων βίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κυνός.

(ἐπιτεταί τὸ τέλος).

Α.,.,.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Σήμερον τὴν 9 ὥραν τῆς πρωῆς ἐξῶθεν τοῦ κρηνείου Ταροῦση κατὰ τὴν ὁδὸν «Ἀθηναί» ὁ ἀμαξηλάτης Γεώργιος Καλιτζῆς ἔνεκα προηγουμένων διενέξεων καὶ λογομαχιῶν ἐτραυματίσθη κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ δι' ἐγχειριδίου ἐλαφρῶς τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν του Λεων. Εὐσταθίου ἐξ Ἄρ-

γους ἐπίσης ἀμαξηλάτην. Ὁ αὐτοῦργός συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν σκοπῶν τοῦ Γ. καὶ Δ. τμήματος.

Ὁ Ἰω. Γεωργαντόπουλος, ἔμπορος ἐν Σύρῳ καὶ προσωρινῶς διατρίβων ἐνταῦθα κατῆγγειλλε σήμερον εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ ΣΤ' τμήματος, ὅτι ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἰωάννου Ἀρμπελά κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ἐσχάτως ἐνταῦθα τῷ ἀφῆρσεν εἰς χρήματα καὶ εἰς διάφορα πράγματα ἐν ὄλῳ δρ. 1400 περίπου. Ὁ ὑπαστυνόμος οὕτως συνέλαβε τὸν ὑπηρέτην τούτον καὶ κατέσχεν ἐπ' αὐτοῦ διάφορα ἐκ τῶν κλοπιμαίων πραγμάτων, ἐξακολουθεῖ δὲ τὴν περὶ τούτου ἀνάκρισιν.

Ἐν Πειραιεὶ χθὲς ὥρα 8 τῆς ἑσπέρας, ὁ Σπυρ. Σπυράπουλος, ἐρίσας πρὸς τὸν Ἰωάν. Νικολάου ἐτραυματίσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ ζύλου κατὰ τὴν κερκλήν.

Οὐδεὶς προτεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταῦθα, ἐν Πειραιεὶ δὲ ὁ Ἰωάν. Μπεζετσέτης, ἐτῶν 2 καὶ μετηνέχθη εἰς Κάνθαρον, ἐξ ἀνεμοσειλογίας δὲ ἡ Μπίλιου Βασιλείου, μηνῶν 9, περιορισθεῖσα διὰ φύλακος.

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Η. ΓΟΥΔΗ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα	ὥραν 7 π. μ.	Διὰ Κάλυμνον καὶ ἐν Κορίνθου κατ' ἐπιθεῖαν δι' Ἀίγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Κατάκολον, Μάρathon, Πύλον, Κορώνην, Νέστον, Καλύμνας, Γύθειον, Λεονίδιον Σπέτσας, Ἰθραν καὶ Πειραιᾶ.
Δευτέρα	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Λουτρά Μεθάνων Πόρον, Ἰθραν, Σπέτσας, Χέλιον, καὶ Ναύπλιον.
Τρίτη	» 7 π. μ.	Δυρῖον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδαν, Λιμνηλοῦρα, Λιδόνησον, Ἀταλάντην, Στυλίδαν, Ὠρεαίω, Ἀμφύριον καὶ Βόλον.
Τετάρτη	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Λουτρά Μεθάνων Πόρον, Ἰθραν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.
Παρασκευή	» 6 π. μ.	Ἰθραν, Σπέτσας, Λεονίδιον, Γύθειον, Καλύμνας, Νέστον, Κορώνην, Πύλον, Μάρathon, Κατάκολον, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλύμνας καὶ Πειραιᾶ.
Παρασκευή	» 6 π. μ.	Διὰ Λαυρεῖον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδαν, Λουτρά Λιδόνησον, Στυλίδαν καὶ Βόλον.
Σάββατον	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγιον, Λουτρά Μεθάνων Πόρον, Ἰθραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον.

ΒΟΗΘΟΣ

Ζητεῖται εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ὑπὸ τὴν μεγάλῃν οἰκίαν Μετὰ κουρείον **Φιλίππου Γεωργαντά**.

40 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 40

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 452)

— Ἄ! ὀνομάζετο Αἰκατερίνη ;
 — Μάλιστα.
 — Ἦτο Γαλλίς ;

| Βεβαίως. Ἡ Αἰκατερίνη Μιχαήλ ἐγεννήθη ἐν Βωκοῦρ πλησίον τοῦ Μαρέιλ.

Νέα ἐπῆλθε σιωπῆ. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐπεφαίνετο στενοχωρία τις.

— Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ὅποιον ἐσκεπτόμην, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐν τούτοις, ἐν τούτοις, ...

Ἀγαπητέ μοι Ἰάκωβε, ὑπέλαβε προσήλων τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, ὅ,τι σὰς ἀφορᾷ μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σὰς ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις. Ἐγνωρίσατε ἐκείνην πῶς ὀνομάζετο ἀγαθὴν Αἰκατερίνην ;

Ἦτον ἡ ἀνάδοχός μου καὶ ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς πτωχῆς μητρός μου.

— Ἰάκωβε, ἡ μνηστὴ σας, ἡ ὠραία Ἰωάννα, ὁμοιάζει τὴν μητέρα τῆς ;

Ὁ νεανίας πρὸς στιγμὴν ἀμυχανῶν ἀπάντησεν.
 — Δὲν γνωρίζω, λοχαγέ μου.

— Πῶς δὲν γνωρίζω ;
 — Συγγνώμην, λοχαγέ μου, ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπα ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶναι μόνον θετὴ θυγάτηρ τοῦ λοχαγοῦ Βαγιάν.

Λάμπις ἀμέσως σθεσθεῖσα διήλθε διὰ τοῦ βλέμματός του ἐλευθεροσκοπευτοῦ.

— Ὡ! τότε διαφέρει, εἶπεν, ἀναλαβὼν τὴν ἡρεμίαν του.

— Δὲν ἐγνώρισα τὴν μητέρα τῆς Ἰωάννης, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπολοχαγός· ἡ δυστυχὴς ἀπέθανεν ἀμέσως μετὰ τὴν γεννησιν τοῦ παιδίου.

— Καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἰωάννης ; ἠρώτησεν ὁ κ. λοχαγός διὰ φωνῆς ὀλίγῳ τρεμούσης.

— Τὸν ἦδραν νεκρὸν, πνιγέντα εἰς τὸν ποταμὸν.
 — Ὡ! εἶπεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτής μετὰ δισταγμῶν χειλέων καὶ μετὰ τινος νευρικοῦ σπασμοῦ.

Ἀλλὰ συνελθὼν πάραυτα ἐξηκολούθησε.
 — Τοῦτο συνέβη εἰς τὸ Μαρέιλ ;

— Ὄχι, εἰς ἀπόστασιν ἐξ ἑλουργῶν ἀπὸ τοῦ Μαρέιλ εἰς Βλαϊνκούρ.

— Τέλος ὁ γενναῖος λοχαγός Βαγιάν παρέλαβε τὴν μικρὰν δυστυχῆ ὄρφανὴν καὶ τὴν υἱοθέτησεν. Τῆς ἔδωκε τὸ ὄνομα του καὶ ὅ,τι ἔχει. Ὡ! ἡ Ἰωάννα εἶναι ἡ θυγάτηρ του !

— Ὁ ἀνάδοχός σας, Ἰάκωβε, εἶναι ἀνὴρ, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ πρὶν τὸν ἰδῶ· θά λογισθῶ εὐτυχὴς ἂν τὸν γνωρίσω. Ἀλλ' εἰπατέ μοι, φίλε μου, διατὶ ἀντικατέστησε τὸ ὄνομά του ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωάννης.

— Ὑψηλὸς λόγος, λοχαγέ μου, οἱ γονεῖς τῆς Ἰωάννης ἔμειναν ἀγνωστοί, ἂν καὶ ἐγενίαν τὸσαι ἐρευναί.

— Ἄ !
 — Ἐνοεῖτε τώρα ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχεν ὄνομα.

— Μάλιστα, μάλιστα, καταλαμβάνω. Εἰς τί ἀπεδόθη ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς δεσποινίδος Ἰωάννης ;

— Εἰς ἐγκλημα ! λοχαγέ μου.
 Οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικασίαν τινα.

— Ἴσως ἠπατήθησαν, εἶπεν.
 — Ὄχι, ὄχι δὲν ἠπατήθησαν· ἀπεδείχθη πληρέστατα ὅτι ὁ πατὴρ τῆς Ἰωάννης εἶχε ῥιφθῆ εἰς τὸν ποταμὸν ὑπὸ δύο κακούργων.

— Διατί ;
 — Διότι προδήλως εἶχαν συμφέρον νὰ τὸν ζεκάμουν.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἡ αἰτία, Ἰάκωβε, ἡ αἰτία ;
 — Ἐξήτησαν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρον.

— Καὶ οἱ κακούργοι ;
 — Ἔστάθη ἀδύνατον νὰ συλληφθῶσιν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι παράδοξα ! Τί, κἀνὲν ἐγγράφον, κἀνὲν τὸ ὅποιον νὰ βεβαιώη τὴν ταυτότητα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός τοῦ παιδίου, δὲν εὐρέθη τίποτε τὸ ὅποιον νὰ θέσῃ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰ ἔχνη τῶν ἀθλίων δολοφόνων ;

— Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, λοχαγέ μου, τὰ πάντα εἶνα μυστηριώδη.

— Μάλιστα, τὰ πάντα, ἐψιθύρισεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτής. Καθ' ἑαυτὸν δὲ προσέθεσε ταῦτα :

— Ἀλλ' ἐγὼ θά εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, θά διασκεδάσω τὰ σκότη καὶ θά ἀποκαλύψω ὅ,τι ὑπάρχει ὑπὸ τὴν σκιάν.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἐξηκολούθησε
 — Ἰάκωβε, φίλε μου, φαίνεται ὅτι γνωρίζετε κάλλιστα τί συνέβη εἰς Βλαϊνκούρ, δὲν θέλετε νὰ μοὶ τὸ διηγηθῆτε ;

— Ὡ ! εὐχαρίστως, λοχαγέ μου. Ὁρεῖλω ἐν πρώτοις νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν γνωρίζει τίποτε· ὅ,τι ζεῦρει εἶναι ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανε μετὰ τὴν γεννησιν τῆς. Πρέπει νὰ ἐνοησῆτε εἰς ποῖον αἰσθημα ὁ θετός πατὴρ τῆς ὑπέκρινεν δὲν τῆς ἔκαμε καμμίαν ἀποκάλυψιν ἢ ὅποια μπορούσε νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς καὶ νὰ τὴν ἀποστερήσῃ ἴσως τῆς εὐθυμίας τῆς. Ἀλλως ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἠδυνήθη νὰ κρούσῃ καλῶς τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεως τῆς Ἰωάννης, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρέιλ δὲν ὑποπτεύουσι ποσῶς ὅτι αὕτη εἶναι ἡ θυγάτηρ τῶν δύο ἀγνωστων, τοὺς ὁποίους ἔχουν θάψει κοντὰ εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Βλαϊνκούρ.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ ἀναδόχου μου καὶ πρὸς τούτοις τὴν ὅποιαν εἶχε πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζα τίποτε· μόνον δὲ τὴν παραμονὴ πῶς ἀνεχώρησα ἀπὸ τοῦ Μαρέιλ, ἀφοῦ μὰς ἔδωκε τὰ χεῖρα καὶ μὰς ἀρραβῶνιασε, μοῦ εἶπε τὰ πάντα.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν διηγήθη εἰς τὸν προσεκτικὸν καὶ συγκεκινημένον ἀκροατὴν του ὀλόκληρον τὸ δράμα ὅπερ πρὸ δεκαεπταετίας τοσοῦτῳ ζωηρὰν ἐπροξένη ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Βλαϊνκούρ καὶ τῶν περὶξ δῆμων.

— Φρικαλέον ! φρικαλέον ! ἀνέκραξεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτής διὰ φωνῆς βραχνῆς, ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἔπαυσεν ὀμιλῶν.

— Μάλιστα φρικαλέον ! ἐπανελάθει ὁ νεανίας. Τοιαῦτη εἶναι, ἐξηκολούθησεν, ἡ τρομερὰ δυστυχία, ἥτις ἐπληξῆ τὴν ἀγαπημένην μου Ἰωάνναν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς τῆς. Ἐκτοτε, χάρις εἰς τὴν ἀγαθὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν Ἰάκωβον Βαγιάν, μόνον ἡμέρας χαρᾶς ἐγνώρισεν αὕτη

Ὁ γέρον θά κατέλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ θά μὲν ἐγὼ, ἵνα μετὰ τοῦτον ἐξακολουθήσω μέχρι τῆς τελευταίας μου στιγμῆς τὸ προσφιλεὲς ἔργον τῆς εὐτυχίας τῆς Ἰωάννης.

Ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ἀνεστέναιζε παρὰ τὰς προσπάθειάς, ἃς κατέβαλεν, ἵνα συγκρατήσῃ ἑαυτὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Ὁ γενναῖος καὶ εὐγενὴς νέος, ἐσκέπτετο, πόσον τὴν ἀγαπᾷ! Ὡ! ὄχι, δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε, πρέπει νὰ σιωπήσω.

— Συνεινῆθητε, κλαίετε! λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἄ! μὴν ἐκπλήττεσθε. Καὶ ποῖος ἡδύνατο νὰ μὲνῃ ἀναίσθητος ἀκούων αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγήθητε; Ἄ! Ἰάκωβε, φίλε μου, εἶναι θλιβερὰ, εἶναι σπαρακτικὰ.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ὁ λοχαγὸς ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβε, πᾶσαι αἱ ἔρευνοι ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς! Ἐν τούτοις ἔχω μίαν ἐλπίδα.

— Ποίαν ἐλπίδα;

— Νὰ γνωρίσω ἡμέραν τινὰ τὸ ὄνομα τῶν συγγενῶν τῆς Ἰωάννας καὶ πόθεν προήρχοντο.

— Καὶ πῶς!

— Ὅθ' ἴδῃτε, λοχαγέ μου, ὑπάρχει τι τὸ ὅποιον πρέπει νὰ σᾶς πῶ.

Καὶ ἀνέφερε τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεροκάτσικα, ὅστις τοῦ εἶπε ὅτι ἅμα γίνῃ σύζυγος τῆς Ἰωάννας, θὰ τοῦ πῆ μερικὰ πράγματα μὲ τὰ ὅποια θὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ ποῖοι ἦσαν οἱ ἀγνωστοὶ γονεῖς τῆς.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σᾶς εἶπε τούτο! ἐπεφώνησεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου, ἀλλὰ τούτο μόνον. Μάτην προσεπάθησα, παρεκάλεσα, ἠπειλήσα, τίποτέ περισσώτερον δὲν ἡδυνάθηεν νὰ ἀποσπάσω παρ' αὐτοῦ.

— Ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε, νεανία, ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε, μοὶ ἀπήντησε.

Καὶ μὲ ἀρῆκε λέγων:

— «Θάρρος, νεαρὲ στρατιῶτα, καλὸν ταξείδιον καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

— Ὡ; βλέπετε, λοχαγέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνθυμούμαι τοὺς λόγους τοῦ γέρο-ἐπαίτου, σάνα μὲ τοὺς εἶπε χθές. Ἐν τούτοις, ἐσκέφθη κατὰ πρῶτον ὅτι ὁ Γεροκάτσικας ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον μαζύ μου, ἀλλὰ ἔκτοτε ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη καὶ τώρα εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ γέρο-ἐπαίτης τοῦ Βλαϊνκούρ γνωρίζει περισσότερα ἀφ' ὅτι, ἡ δικαιοσύνη κατόρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον γαλήνιος, ἀλλ' εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του ἐμαίνετο καταιγίς.

— Μάλιστα, Ἰάκωβε, μάλιστα, φίλε μου, εἶπε διὰ φωνῆς τεταραγμένης, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάτι γνωρίζει, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, φυλάττει ἐν μυστικόν, τὸ ὅποιον τὸν ἐνεπιστεύθησαν ἢ τὸ ὅποιον συνέλαβε μόνος του, καὶ τὸ μυστικὸν αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἴσως μεγάλην σπουδαιότητα... διὰ σᾶς, Ἰάκωβε, διὰ σᾶς ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

Πρὸς στιγμὴν σιωπήσας ἐξηκολούθησε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλε μου, δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν διήγησιν, σᾶς εὐχαριστῶ διότι μοῦ ἀνοίξατε τὴν καρδιά σας... Μιὰ μέρα, ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ὥρα, ὅταν ἡ στιγμὴ θὰ σᾶς ἀνοίξω κ' ἐγὼ τὴν δικήν μου καὶ τότε, Ἰάκωβε θὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι καὶ θὰ μὲ γνωρίσῃς ὅπως ἐγὼ σὲ γνωρίζω τώρα. Τώρα θὰ χωρισθούμεν, καὶ ὁ Θεὸς μόνον ξεύρει πότε θὰ ξαναδοθούμεν.

— Μήπως ἀναχωρεῖτε ἐξ Αὐρηλίας;

— Αὐρὸν προῖ, καὶ δὲν ξεύρω ἔαν θὰ ἐπανέλθω. Ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ ἀπὸ μακρὰ θὰ σκέπτομαι περὶ διὰ σᾶς· σᾶς ἠγάπησα, πρὶν σᾶς γνωρίσω καλῶς, καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν

θὰ τὴν αἰσθάνωμαι πάντοτε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς νὰ ξεύρῃς ὅτι ἀσυνειδήτως συνεργαζόμεθα καὶ οἱ δύο δι' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

Ἀμφότεροι ἠγέρθησαν.

— Ἰάκωβε, τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς μετὰ παραδόξου συγκινήσεως καὶ ἀνοίγων τοὺς βραχίονάς του, ἐναγκαλισθῶμεν! καὶ ἐνηγκαλισθήσαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ νεαρὸς ὑπολογαγὸς σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμούς κατέβαινε βραδέως τὴν κλίμακα.

Ὁ λοχαγὸς τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν τῶν δασῶν περιεπάτει ταχεῖ τῷ βήματι ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, ἀλλ' αἴφνης ἔστη ἔχων τὸ βλέμμα φωτεινόν.

— Θαῦμα τῆς τύχης, παίγνιον ἰδιότροπον τῆς εἰμαρμένης, θαυμάσιος συνδυασμὸς πραγμάτων! ἀνέκραξεν! Ὁ Θεὸς εἶναι αὐτοῦ, πανταχοῦ! Αὐτὸς ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους!... Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν δὲν ἐγνωρίζα τὸν νεανίαν αὐτὸν τὸν συναντῶ, τὸν παρατηρῶ! ἡ ὠραία συμπαθητικὴ μορφή, πλήρης εὐκρινείας, τὸ βλέμμα του, ἡ γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπὴς διαγωγή του, ἡ μετριοφροσύνη του, τὰ πάντα ἐν αὐτῷ μοὶ ἀρέσκουν, καὶ ὡς νὰ εἶχον ἀκούσει θεῖαν τινα φωνήν, ἥτις μοῦ ἔλεγε: «Εἶμαι ἡ Πρόνοια, ἥτις θέτω τὸν Ἰάκωβον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου», ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὸν καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ὁ ἀγνωστος αὐτὸς δύναται νὰ μοῦ εἶναι χρήσιμος, ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ!... Ὡ προαίσησις!

Ὁ Ἰάκωβος ἔρχεται ἐδῶ, τὸν ἐρωτῶ καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ἀπλουστάτα... Καὶ ὅταν μάτην ἠρεύνησα εἰς τὰς τρεῖς γωνίας τῆς Γαλλίας ἔγνος τι, ἀτομόν τι σαφές, αὐτὸς, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἀκούω ἀσθμακίων, φοικιδίον, ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων του, ὅτι ἕκαστος τῶν λόγων του ἀντηχεῖ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου ὡς κρότος γαλκούδης, μοῦ ὀμιλεῖ καὶ ἀνοίγει μίαν μεγάλην ὁδὸν τοῦ ἀγνωστοῦ, τοῦ μυστηρίου!... Ὡ! ὁ γενναῖος νεανίας! Ὡ! τὸ γενναῖον παιδίον!

Ἦρχισε νὰ περπατῇ, ἔπειτα μετὰ μίαν στιγμὴν στάθηκε ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἀλλὰ τί ἐμελλον λοιπὸν νὰ κάμωμ εἰς Βλαϊνκούρ, εἰς τὰ Βόσγια, ὁ Κάρλολος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγός του; Ὅθ' ἴδῃ... Ὅσον δ' ἀφορᾷ σὲ, γέρο-ἐπαίτα τοῦ Βλαϊνκούρ, θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὀμιλήσῃς, πρέπει νὰ μοῦ παραδώσῃς τὸ μυστικόν σου.

Δ.

Ἡ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΟΥ

Διερχόμεθα ἐπτάμηνον διάστημα. Πόσα τρομερὰ γεγονότα συνέβησαν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα! Ἄλλ' ἀπαντὰ ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν ἱστορίαν. Τ' ἀφήνομεν.

Ἠγγαίνομεν εἰς τὸ Σατοῦ, εἰς ἀπόστασιν λευγῶν τινῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων, εἰς λευκὴν κομψὴν οἰκίαν ἐπιχαρίτως κειμένην ἐπὶ τῆς ἀχθῆς τοῦ Σικουάνα, ἐπὶ θελιτικῆς θέσεως. Ὁ τοῖχος τῆς, περιβάλλων τὴν ρύμην, ἔχει ὠραῖον δρύφρακτον μετὰ κοσμημάτων, ὅπερ ποτὲ δὲν ἀνοίγεται καὶ πλησίον μικρὰν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν θύραν.

Ἡ οἰκία εἶναι μικρὰ, ἀλλὰ καλῶς ἐκτισμένη, ἔχουσα ὠραῖαν ἀψιδίαν. Μεγάλαι φιλόφρονες ἐπισκιάζουσιν αὐτὴν ἐν τούτοις αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τοῦ ματοῦ διολισθαίνουσαι διὰ τῶν ἀργυροειδῶν φύλλων τῶν κλάδων ῥίπτουσι κατὰ μέρη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὡς τι χρυσοῦν κονίαμα ὠχρόν.

(ἀκολουθεῖ)